

To kontraster.

Jeg føler meg irrest i bunden form
og vil ikke krype som prosæens orm
når jeg skal følge to åndens menn
som uttrykte livet med rytmisk penn,
den ene i hektisk stormende von,
den andre i dikterisk konsentrasjon.

Mens lysflommen bølget om Wergeland
var Welhaven smertens og sorgens mann.
Det lød i fra jorden en sorgfull musikk
mens Wergeland værglad mot stjernene gikk.

Jeg minnes en gammel dame
som levde sitt liv i en stol,
der satt hun lam, en reklame
for åndens allherskende sol.
Hver sommer den syttende juni
på Wergelands fødselsdag
satt hun ieststemt, men lun i
sin stue i vennelag.
Caroline Schytte Jensen
vær minnet på denne dag.

Byens lara blir svak bak trærnes kroner,
fra havehuset strømmer skjønne toner
ut til meg.
Det er Welhaven på Kjerulfs tonevinger
og hennes stemme bløt som natten klinger
ut til meg:

"Min elskte, jeg er bunden blott ved din stemmen makt",
Alle tre har all sin sjel i dette diktet lagt,
og Ijerdemann er jeg
som står og lytter til den skjønne sang,
og jeg står og lytter hele kvelden lang
på den stille veg.

Jeg nevnte nys konsentrasjonens smerte
den Welhaven besad i særskilt grad.
Ja all kultur har gråt i hjertet
fordi den presser livet inn med blomst og blad,
og det sprenger på til alle sider,
dette liv, og venter på en tid
da all den stengte kraft som lider
skal få bryte ut i livets store strid,
men Wergeland brøt ut og skapte det
som bare liknes kan ved livets tre.

Hjempe med sitt stoff det gjør de illeste,
 og ikke minst med sin natur,
 men Wergeland han VAR og mot sin næste
 impulsiv og åpen, aldri lur.
 På ett han trodde blindt: på kjærligheten,
 og aldri var han tverr og sur,
 kjærligheten uten grenser og så ærligheten
 var hans bygnings faste mur.

Kjærligheten kommer alt av liv i møte,
 den våger alt, tror og håper alt,
 og selv på verdens lureste, en handelsjøde
 stråler fra dens vårsol falt.

Vi lærte, vi som lå i skyttergraven
 i lort og søle i et fremmed land
 å elske sparsomt gress som andre elsker høver,
 å elske liver slik som Wergeland.
 For den som elsker slik er døden lik
 en inngang til naturens himmerik.

Dag og natt.
 Som dagen har sin dikter har natten sin,
 vårnatt, sommernatt, denne eller hin.
 Natt og dag.
 Er det ikke som kontrasten mellom øst og vest?
 noen liker natten, andre dagen best.
 Dag og natt.
 Den ene strør sin handlings sæd i sol og vind,
 den andre lever i sitt skjulte lukte sinn.
 I nattens ro.
 han dyper ut i sindig refleksjon
 og veier alt av dagens tro og von.
 Wergeland en ung balstyrig svømmer.
 Welhaven en filosofisk drømmer.

Det impulsive, det naive menneske er
 det er den friske vind, det gode vær,
 kall det det står himlen nær.

Wergeland

Oskar Fjærin
 april 1948